

HAMANA ZSOLT
A kiválasztott

Három nappal a tizenhatodik születésnapja előtt a szerb kért tőle valamit. Ezért később bekerült a történelemkönyvekbe. A fiú nagyapja tudta, hogy így lesz. A férfi árnyéka foltot hagyott maga után a falon, ami rosszat jelent. Azt jelenti, hogy a találkozásuk visszafordíthatatlanul megváltoztat valamit.

A fiú mindig is kegyetlen volt, utólag nézve tökéletes alapanyag. A nagyapja imádta ezért, önmagát látta benne. Az öreg kemény ember volt, nagy katonai tapasztalattal, fiatalon tisztnek tanult. Egyszer hazajött a faluba, két kézzel szórta a zsoldpénzt, ivott, mindenkit szeretett, de végül származása miatt nem vehette el azt a lányt, akiért az egészséget csinálta.

Felesége így is lett, gyereke is, ő elment öt évre, és a küldetésből épen, de sötét gondolatokkal tért haza. Családjával Szegedre költözött, majd jött a baleset. Ekkor írtak utoljára az öregről az újságok, korábban, ha a nevét nem is, de a tetteit mindig kiemelték. Felesége kivágta a róla szóló cikkeket, és egy könyvbe ragasztotta. Ha a fia kérdezte, merre jár az apja, akkor csak odaadta neki az albumot, és megelevenedett a történelem.

Valójában az öreg ki sem tette a lábát a Vajdaságból.

Az egyetlen eset, amikor valóban ő szerepelt a hírekben, majdnem tragikusan végződött. Öngyilkosság, ezt a szót használták. Az öreg úgy mesélte, hogy csak megbotlott a peronon, így került a lába a vonat alá. A történetek után alkoholt már csak életének utolsó hónapjaiban fogyasztott.

A fiú szülei elvesztése után került az öreghez, iskolába ekkor már két éve nem járt. Az öt apátlanak, hazátlanak csúfoló társait gyűlölte, akik azonban már kamaszként féltek tőle, mert ahogy az a zubbonyos fiú rájuk nézett, látták a szemében, hogy sosem fog megbocsátani, még magának sem. A nagyapja csak erősítette benne a haragot. A kismimmizett öregnek nem volt esélye valós karrierre, a fia sosem bújt ki a nők szoknyája alól, maradt az unokája, aki épp annyira fogékony volt a harcászat elméleti kérdéseire, mint ő gyerekkorában.

Az alapok elsajátítása után felvitte Szegedre, ahol bemutatta néhány régi cimborájának. A sötét szemű, nagy állkapcsú kamasz fürdött a szokatlan figyelemben. Ott tartották, tanították, egy év múlva azonban haza kellett mennie, és mivel a nagyapja volt az egyetlen élő rokona, visszatért hozzá. Az első időszak nagy várakozásai után már-már bele is nyugodott, hogy az ő ideje sosem jön el. Akik egykor kiválasztottnak hívták, elfeledkeztek róla.

Egy nap azonban a szerb érte jött. Autóját futva követék a falubeli gyerekek az utcán, miután a férfi kiszállt a kocsiból, belemarkolt a zsebébe, cukorkát vett ki belőle és szétszórta. Három óra múlva elégedetten ült vissza az autójába. Megállapodott az öreggel, hogy a fiú a tizenhatodik születésnapjáig otthon marad, de utána elviszi.

– Érti, ugye, mit jelent ez?

A nagyapja pontosan értette. A fiú feladata ugyanaz lesz, mint az övé volt korábban, de nem tehet érte semmit, ha magától nem találja ki, hogyan kell, nem fog hazatérni.

A szerb látogatása megváltoztatta a napjaikat. A férfi a megbeszéltek szerint, hiánytalanul küldte a pénzt, amit az öregnek a fiúra kellett költenie. Cipőt vett neki, ruhákat, rendesen etette, ahogy a szerb meghagyta, de magának engedélyezett egy kis alkoholt.

Délutánonként gyakoroltak, de egyikük sem vette komolyan. Az öreg beteg volt, valami szivárgott a torkából. A falon hagyott folt elszívta az erejét, miközben a fiú annyira várta a tizenhatodik születésnapját, hogy az öreg rájött, már nincs hatalma a gyerek felett.

Visszaköltözött a szobájába.

Csak éjszakánként jött elő, hogy tartalékokat halmozzon fel, alkoholt, takarókat, konzerveket rejtett el az ágya alatt, ő sem tudta, hogy maradni akar vagy éppen indulni készül. Még nem tartott fél éve önkéntes száműzetése, amikor egyik éjjel egy ismeretlent vett észre, amint bejön a házba. Az öreg addig azt hitte, hogy a szerbvel kötött megállapodása miatt biztonságban van, ezért lepődött meg, amikor rájött, hogy az a férfi, aki ezen az éjszakán véresen a kert végében hagyta őt, okkal tette mindezt. A fiú csak másnap jött haza fáradtan, lefeküdt, félholt nagyapját még egy napig nem is kereste, amikor megtalálta, alig érzett valamit.

A csoportban élő csimpánzoknál megfigyelték, ha az egyikük haldoklik, akkor a többi állat rendszeresen megöleli, hogy meggyőződjön róla: él-e még. Ez a késztetés teljesen hiányzott a fiúból, és hamarosan el is tűnt otthonról. A nagyapja temetésére hazajött, a kerítésen túlról figyelt, majd kísértalt a falu végére, és beült a rá váró autóba, ami a zöldhatár felé vette az irányt.

Négy nappal a tizenhatodik születésnapja előtt hívatta a szerb. A fiú az elmúlt heteket egy hegyi bázison töltötte, ez volt a kiképzés utolsó fázisa. Gyengébbnek bizonyult a vele készülő férfiaknál, de taktikailag képzetesebb volt, a köztük lévő súly- és magasságkülönbséget agresszív viselkedésével egyenlítette ki. Bár összességében sikertelen volt a táborban, mégsem örült, amikor megtudta a szerbtől, hogy másnap elviszi magával.

Egy tóparti úton haladtak, a férfi alig szólt valamit. Egyszer álltak meg, a szerb benzint szerzett egy tanyán, ételmezt adott cserébe. A fiú az első ülésen ült, a hátsó le